

Εξώφυλλο

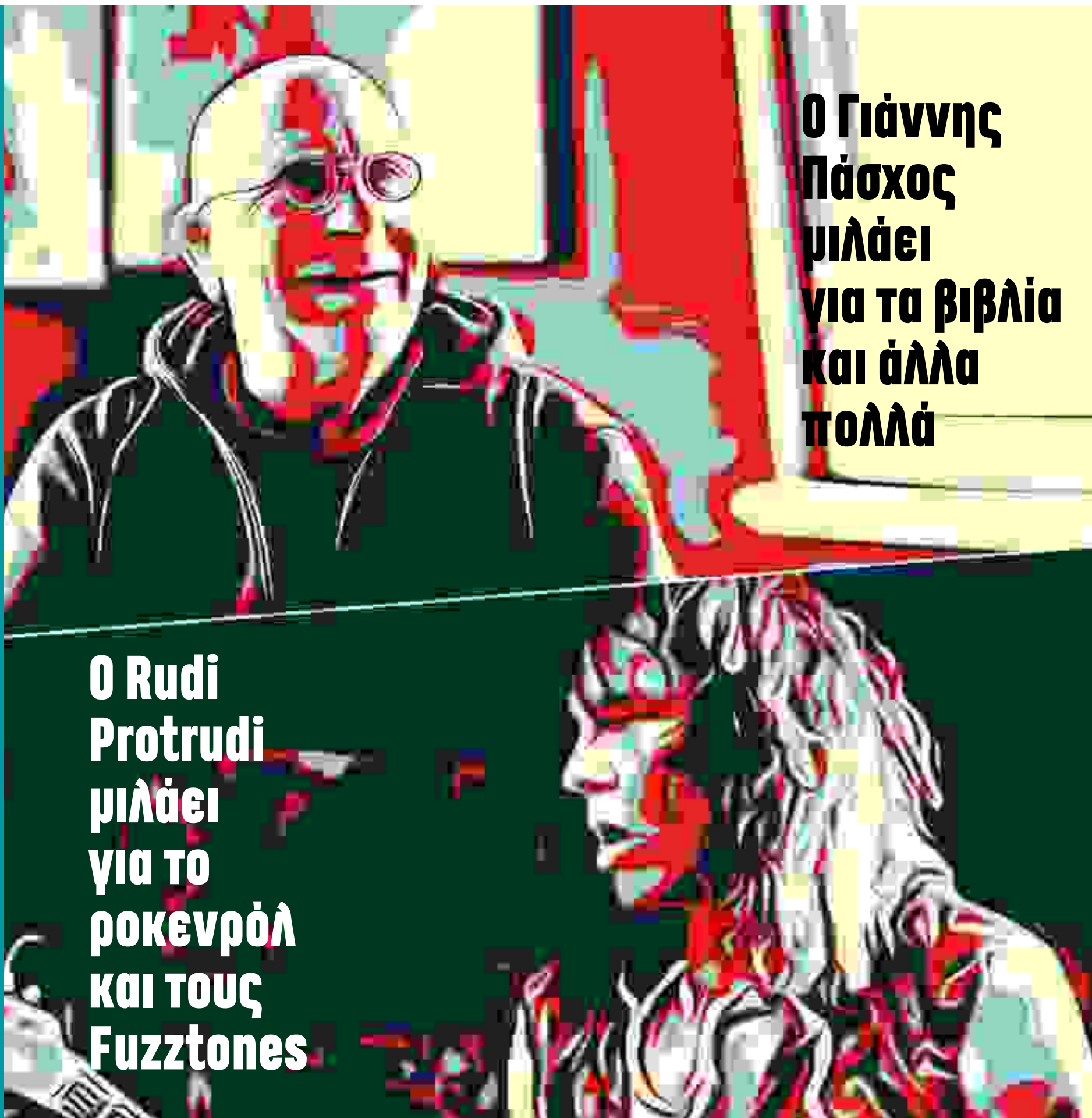
ISSN: 2944-9391

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #291

ΔΥΟ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

**Ο Γιάννης
Πάσχος
μιλάει
για τα βιβλία
και άλλα
πολλά**

**Ο Rudi
Protrudi
μιλάει
για το
ροκενρόλ
και τους
Fuzztones**

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Απόκριες στα Γιάννενα: Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων

ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ του βιβλίου «Το Καρναβάλι της Κόνιτσας» της Μαρίας Τσούπη διοργανώνουν η Δημόσια Βιβλιοθήκη Κόνιτσας, ο Δήμος Κόνιτσας και ο Σύλλογος Αναβίωσης Κοντσιώτικων Εθίμων σε Γιάννενα και Κόνιτσα.

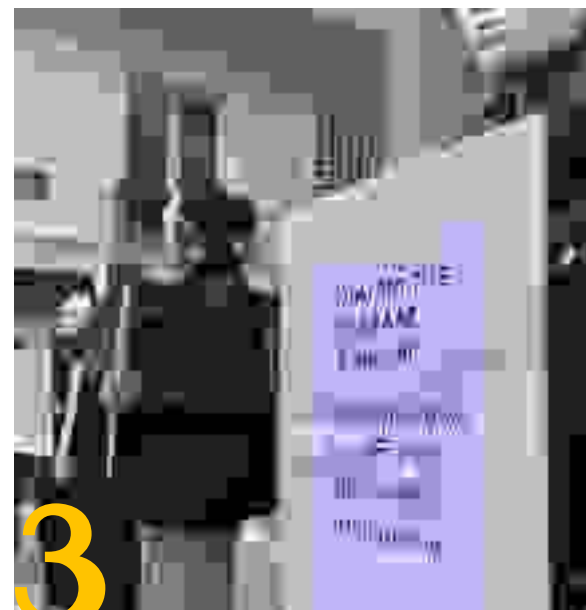
<https://typos-i.gr/article/apokries-sta-giannena-programma-twn-ekdhhlwsewn>

2 Ιδιωτικά ΑΕΙ, περιφε- ρειακά πανεπιστήμια: Πόσο θα αλλάξουν τα Γιάννενα;

Στην Ελλάδα, η μαζικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης ήταν ένα «μικρό θαύμα» της μεταπολίτευσης, από τα πράγματα που καθόρισαν θετικά την ελληνική κοινωνία, σε πολλά επίπεδα.

<https://typos-i.gr/article/idiwtika-aei-perifereiaka-panepisthmia-poso-8a-alla3oyn-ta-giannena>

3 «Με ιδιωτικά πανεπι- στήμια τα Γιάννενα δεν θα είναι ίδια, θα είναι άδεια»

Μια διαφορετική παρέμβαση-δρώμενο έκαναν φοιτητές και φοιτήτριες, διδάσκοντες και διδάσκουσες του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Τετάρτη απόγευμα, στους κεντρικούς δρόμους των Ιωαννίνων.

<https://typos-i.gr/article/me-idiwtika-panepisthmia-ta-giannena-den-8a-einai-idia-8a-einai-adeia>

4

Υπό κατάληψη το δημαρχείο Ιωαννίνων

<https://typos-i.gr/article/ypo-katalhps-h-dhmarxeio-iwanniwn>

Ο Τύπος χρειάζεται τη στήριξή σας

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr, είναι ένα ανεξάρτητο, συνεταιριστικό μέσο ενημέρωσης στα Γιάννενα, με τρεις εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δεδομένο στα ΜΜΕ.

Είναι επίσης ένα μέσο ενημέρωσης που θέλει και επιδιώκει να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στους αναγνώστες και τις αναγνώστριές του. Γιατί το αναγνωστικό κοινό είναι πάντα αυτό που τελικά έχει τον τελευταίο λόγο. Και έτσι πρέπει. Αυτό που θέλουμε, είναι προοπτικά να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις συνδρομές των αναγνωστών και αναγνωστριών μας.

Η επιβίωση της δημοσιογραφίας, πόσο μάλλον σε τοπικό επίπεδο, δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Με την προϋπόθεση της αλληλεπίδρασης και της συνειδητοποίησης του πραγματικού ρόλου ενός μέσου ενημέρωσης, ο «Τύπος Ιωαννίνων» ζητάει τη στήριξή σας.

Τη στήριξη του καθενός και της καθεμίας από εσάς που μας διαβάζει τόσα χρόνια και που μας εμπιστεύεται.

Κάνοντας μια συνδρομή μέσω του **Patreon**, με 5 ευρώ το μήνα, στηρίζετε την ύπαρξη του typos-i.gr και όλων των πραγμάτων που δημιουργούμε.

Από τις καθημερινές ειδήσεις και την ενημέρωση, μέχρι τις εκδόσεις, τα ντοκιμαντέρ κ.ο.κ.

Για να κάνετε τη συνδρομή, πατήστε το κόκκινο «κουμπί» στο τέλος του άρθρου ή απλά, τον εξής σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

Μέσω του Patreon, μιας πλατφόρμας στήριξης δημιουργών περιεχομένου, θα μπορείτε να βλέπετε είτε αποκλειστικό περιεχόμενο, άρθρα που ανεβαίνουν μόνο εκεί δηλαδή και όχι δημόσια, είτε να έχετε πρόσβαση νωρίτερα σε podcasts, ψηφιακά έντυπα, είτε να συμμετέχετε σε κληρώσεις για θεάματα που γίνονται στα Γιάννενα.

Επίσης, μπορείτε εκεί να δείτε όλο το **ντοκιμαντέρ By the Lake**, για τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων μεταξύ 1975-1995, αλλά και να κατεβάσετε **δύο ψηφιακές εκδόσεις** του Τύπου Ιωαννίνων.

Επιπλέον, κάθε συνδρομητής-τρια θα λάβει έναν κωδικό έκπτωσης για τον επόμενο τόμο «**25+1 ρετρό ιστορίες**» που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Ουσιαστικά, μέσω του Patreon, κάνετε μια πάγια εντολή για κάθε μήνα μέσω της τραπεζικής σας κάρτας. Δεν πρόκειται να σας ζητηθούν τραπεζικοί κωδικοί ή ο,τιδήποτε προσωπικό. Το Patreon είναι μια αναγνωρισμένη και ασφαλής πλατφόρμα στήριξης δημιουργών.

Αν έχετε πρόβλημα στην εγγραφή, μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας με mail ή στο messenger της σελίδας του Τύπου στο facebook, για πληροφορίες.

 BECOME A PATRON

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΧΟΣ:

«Πάντα κυνηγάω μια εικόνα που έχω στο μυαλό μου»

[ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ]

«Λίλα Τεμαή», «Ζωή εκτός ωραρίου», «Μια νυξ δ' εν έτος», «Μη φεύγεις», «Μεγάλες διώρυγες», «Οι μαγικές ιστορίες του Δον Ντομίνγκο», «Φοβού τα βρέφη» κι όχι μόνο. Τελευταίο του βιβλίο «Το χρονικό ενός δυσλεκτικού», μια νουβέλα από τις εκδόσεις «Περισπωμένη» που έχει κάνει μια πολύ καλή πορεία. Χάρη σε αυτή τη νουβέλα, ο γιαννιώτης συγγραφέας Γιάννης Πάσχος, που δίνει το παρών στην ελληνική λογοτεχνία εδώ και 20 χρόνια, πήρε το Ειδικό Κρατικό Βραβείο στα φετινά Κρατικά Βραβεία Λογοτεχνίας. Ο «Τύπος Ιωαννίνων» είχε μαζί του μια ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Θα ήταν λάθος η εκτίμησή μου ότι γενικά μέσα από τη δουλειά σου προσπαθείς να προσεγγίσεις σιωπηλούς κόσμους;

Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ. Μπορεί να είναι και έτσι. Αλλά εδώ που τα λέμε, όλοι όσοι γράφουν, σιωπηλούς κόσμους προσεγγίζουν. Πιθανόν να έχω ένα πλεονέκτημα γιατί τόσα χρόνια σαν ιχθυολόγος αυτή τη δουλειά έκανα. Σιωπηλούς κόσμους προσεγγίζα. Τα ψάρια έχουν τον τρόπο τους να συνομιλούν μαζί σου. Αρκεί να τα παρατηρείς. Εγώ έζησα πολλά χρόνια μαζί τους οπότε χρωστούσα μια απάντηση στα δικά μου ερωτήματα. Μου την έδωσαν; Αυτό είναι ένα ερώτημα.

Η λογοτεχνία σου έδωσε απάντηση;

Η λογοτεχνία δεν δίνει απαντήσεις. Ήταν όμως ένας δρόμος, μια δίοδος μετάβασης από την επιστήμη. Έχω την αίσθηση ότι η επιστήμη και η λογοτεχνία είναι το ίδιο πράγμα. Δηλαδή ένας επιστήμονας χωρίς φαντασία δεν μπορεί να προχωρήσει ερευνητικά και να κάνει κάτι καλό. Και ένας λογοτέχνης, τελείως ανοργάνωτος, δεν μπορεί να γράψει κάτι όσο μεγάλη φαντασία κι αν έχει. Άρα λοιπόν και τα δύο πράγματα συνδέονται άμεσα. Ξεκινάνε από την ίδια βάση. Εγώ προσωπικά και την επιστήμη χάρηκα πολύ και χαίρομαι πολύ τη λογοτεχνία.

Η τελευταία χρονιά είναι μια καλή χρονιά για σένα. Το «Χρονικό ενός δυσλεκτικού» έχει καλή υποδοχή από κριτικούς και αναγνωστικό κοινό. Παράλληλα, ανεβαίνει ως θεατρικό έργο σε σκηνή της Αθήνας. Και τώρα έρχεται ένα κρατικό βραβείο λογοτεχνίας. Πώς την έχεις βιώσει αυτή τη διαδρομή;

Η αλήθεια είναι ότι όταν έγραψα το βιβλίο, δεν είχα υπόψη μου τίποτα από όλα αυτά. Δεν είχα κάποιο στόχο με αυτό το βιβλίο, όπως δεν είχα και με τα προηγούμενα βιβλία μου. Γράφω κάτι γιατί εκείνη τη στιγμή μου αρέσει πολύ σαν κατάσταση, σαν ιδέα, σαν εικόνα. Πάντα κυνηγάω μια εικόνα που έχω στο μυαλό μου. Την κυνηγάω για να μου δώσει μια πρώτη λέξη, να μου δώσει κάτι. Και όταν ξεκινάω να γράφω, συνεχίζω να γράφω και όπου με πάει. Αν με πάει, έχει καλώς. Αν όχι, αλλάζω δρόμο ή το αφήνω πίσω.

Ναι ήταν μια καλή χρονιά αυτή. Το «Χρονικό ενός δυσλεκτικού» έγινε ένα βιβλίο που το υποδέχτηκε το αναγνωστικό κοινό. Γράφηκαν πολλές κριτικές. Από τις 3 Φεβρουαρίου ανεβαίνει θεατρική παράσταση, κάθε σαββατοκύριακο, στην Αθήνα, στο Θέατρο 104. Η παράσταση συνεχίζεται μέχρι

τέλη Απριλίου. Το καλό είναι ότι είναι πάντα γεμάτο το θέατρο. Είναι μια πολύ ωραία προσπάθεια του σκηνοθέτη, του Ντίνου Ψυχογιού, και του ηθοποιού Δημήτρη Μαμιού, αλλά και της υπόλοιπης ομάδας που αποτελείται από ταλαντούχα νέα παιδιά.

Είναι μια χρονιά ιδιαίτερη καλή. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και οι προηγούμενες χρονιές δεν ήταν καλές. Άλλωστε έχει γίνει πολλή δουλειά πριν φτάσουμε εδώ.

Και το Ειδικό Κρατικό Βραβείο είναι ένα βραβείο που το χάρηκα. Θα μου πεις τώρα: Τα βραβεία κάνουν τον άνθρωπο; Δεν είναι κάτι που μπορεί να καθορίσει την πορεία της ζωής σου, αλλά σίγουρα είναι κάτι που σε ενθαρρύνει. Ναι, το χάρηκα το βραβείο. Μην ξεχνάς ότι εγώ δεν ζω στην Αθήνα. Δεν βρίσκομαι στους λογοτεχνικούς κύκλους της. Ζω στα Γιάννενα. Η ομόφωνη απόφαση της επιτροπής, σίγουρα ήταν τιμητική.

Θα επιμείνω λίγο στο αναγνωστικό κοινό. Ποιο θεωρείς ότι είναι εκείνο το στοιχείο του βιβλίου με το οποίο ταυτίστηκε το κοινό;

Το κοινό δεν ταυτίστηκε ακριβώς με το θέμα της δυσλεξίας. Στο βιβλίο χρησιμοποίησα τη δυσλεξία σαν όχημα για να μιλήσω για τα κουσούρια που πιθανόν ο καθένας θεωρεί –λογικά ή άλογα– ότι έχει. Είναι ένα μήνυμα ότι όποιο κουσούρι θεωρεί ότι έχει ή έχει ο καθένας, μπορεί να συμπιλωθεί μαζί του και να συνεχίζει τη ζωή του. Δύσκολα; Δύσκολα. Εύκολα; Εύκολα. Υπάρχει εμπόδιο; Πάντα υπάρχει. Το περνάμε και προχωράμε. Εκεί ταυτίστηκε το αναγνωστικό κοινό. Περιττό να σου πω ότι εγώ προσπαθώ από μικρό παιδί. Και συνεχίζω να προσπαθώ. Η προσπάθεια δεν είναι κάτι που με ξενίζει ή με βαραίνει. Είναι τρόπος ζωής. Για παράδειγμα, εσύ μπορεί να χρειαστείς μία μέρα για να διαβάσεις ένα βιβλίο. Εγώ θα χρειαστώ τρεις μέρες. Και τι έγινε;

Δεν σε αποθαρρύνει δηλαδή αυτή η προσπάθεια.

Όχι. Κάθε φορά που υπάρχει ένα εμπόδιο, το ξεπερνάω. Και την ίδια στιγμή δημιουργείται μια νέα προοπτική, μού ανοίγεται ένας νέος δρόμος. Το βιβλίο λοιπόν λειτούργησε παρηγορητικά σε μεγάλο βαθμό και σε ορισμένες περιπτώσεις λειτούργησε και λυτρωτικά. Τα μηνύματα που πήρα από γονείς που έχουν παιδιά με διάφορα μαθησιακά προβλήματα, ήταν πολύ θετικά... Όλοι έχουμε μια ιδιαίτερη δύναμη και μπορούμε να βρούμε τον τρόπο να προχωρήσουμε στο αύριο.

Η λογοτεχνία δεν δίνει απαντήσεις. Ήταν όμως ένας δρόμος, μια δίοδος μετάβασης από την επιστήμη. Έχω την αίσθηση ότι η επιστήμη και η λογοτεχνία είναι το ίδιο πράγμα. Δηλαδή ένας επιστήμονας χωρίς φαντασία δεν μπορεί να προχωρήσει ερευνητικά και να κάνει κάτι καλό. Και ένας λογοτέχνης, τελείως ανοργάνωτος, δεν μπορεί να γράψει κάτι όσο μεγάλη φαντασία κι αν έχει. Άρα λοιπόν και τα δύο πράγματα συνδέονται άμεσα. Ξεκινάνε από την ίδια βάση. Εγώ προσωπικά και την επιστήμη χάρηκα πολύ και χαίρομαι πολύ τη λογοτεχνία.

Πριν λίγο καιρό, ένα σχολείο των Ιωαννίνων σε κάλεσε να παρουσιάσεις το βιβλίο σου στην εκπαιδευτική κοινότητα. Όταν στάθηκες μπροστά σε μαθητές και εκπαιδευτικούς, τι είπες;

Ήταν στο 5ο Γυμνάσιο Ιωαννίνων. Ήταν η πρώτη φορά που επισκέφθηκα σχολείο με την ιδιότητα του συγγραφέα. Και παρακάλεσα τους διοργανωτές να είναι και οι μαθητές και οι γονείς. Επειδή οι γονείς μου ήταν εκπαιδευτικοί, αισθάνθηκα αμήχανα καταρχάς. Αυτό που τους είπα ήταν: Ότι στον κόσμο αυτόν όλα μπορούν να συμβούν. Η έκπληξη δεν είναι πραγματικά έκπληξη. Είναι το αποτέλεσμα μιας προσπάθειας.

Καμία προσπάθεια, ακόμα και αποτυχημένη, δεν πηγαίνει, χαμένη. Κάποια στιγμή, έρχεται και συμπληρώνει κάτι. Ήταν μια πολύ ωραία κουβέντα.

Οι γονείς παίζουν καθοριστικό ρόλο. Κρίνοντας από τη δική μου ζωή, είναι πολύ σημαντικό αν ένα παιδί αισθάνεται την αγάπη και την ασφάλεια στο οικογενειακό του περιβάλλον. Βέβαια, εδώ να διευκρινίσω κάτι: Είναι ανάγκη να υπάρχει έστω ένας άνθρωπος στον κόσμο που θα σε πιστέψει πραγματικά. Αυτό φτάνει και περισσεύει. Μπορεί να είναι ο πατέρας, η μάνα, ένας φίλος, ένας θεός.

Αντέχει τελικά η λογοτεχνία, ανεξαρτήτως του κάθε χαρακτηριστικού που φέρει μαζί της η όποια εποχή;

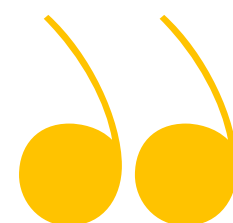
Τέτοια ερωτήματα δεν με απασχολούν καθόλου. Πιστεύω ότι η λογοτεχνία θα αντέχει πάντα. Αυτό που λένε ότι «τα θέματα τελειώνουν», όχι δεν τελειώνουν. Όσο υπάρχει ζωή σε αυτόν τον πλανήτη, όσο υπάρχει άνθρωπος, θα υπάρχει λογοτεχνία. Πρόκειται για ένα έμφυτο κομμάτι του ανθρώπου, για μια εσωτερική ανάγκη. Κι όσο συνεχίζεται η κατάσταση με περιόδους κρίσης, τόσο πιο πολύ θα προκύπτει η ανάγκη στον άνθρωπο να γράψει κάτι ή να εκφραστεί με κάποιον τρόπο. Θα μου πεις και παλιότερα δεν υπήρχαν; Ναι, αλλά τώρα πιθανόν κάποια πράγματα είναι πιο έντονα.

Γράφεις ήδη καινούριο βιβλίο;

Ναι γράφω. Γράφω κανονικά. Δεν έχω σταματήσει να γράφω. Και τότε που δούλευα -και δούλευα και πολύ- ως ιχθυολόγος, τότε έγραφα πιο πολύ από τώρα που έχω πιο πολύ ελεύθερο χρόνο. Αυτό που λένε ότι «θέλω να έχω χρόνο, να είμαι ήρεμος, να απομονωθώ», εμένα δεν μου συμβαίνει. Εγώ γράφω μέσα στη φασαρία του πράγματος, μέσα στη ζωή όπως αυτή προκύπτει.

Σε ευχαριστούμε πολύ.

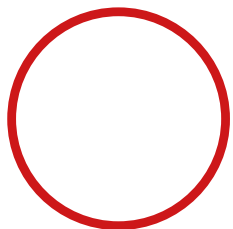
Καμία προσπάθεια, ακόμα και αποτυχημένη, δεν πηγαίνει, χαμένη. Κάποια στιγμή, έρχεται και συμπληρώνει κάτι. Ήταν μια πολύ ωραία κουβέντα.

Ο RUDI PROTRUDI ΣΤΟ «ΕΞΩΦΥΛΛΟ»

«...αρκεί μόνο να εκτεθείς στο ροκενρόλ»

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Ο Ρούντι Προτρούντι, ένας από τους πιο επιδραστικούς ανθρώπους που ανακατεύτηκαν διαχρονικά με το ροκενρόλ και φυσικός ηγέτης των Fuzztones, μιλάει στο «Εξώφυλλο» του Τύπου Ιωαννίνων για πολλά πράγματα, ενόψει του ιστορικού τους live στα Γιάννενα, στον Πολυχώρο Αγορά, στις 16 Μαρτίου.

INFO

Fuzztones στον Πολυχώρο Αγορά (support Γιώργος Γάκης και Troublemakers)
16 Μαρτίου (πόρτες στις 20.30)
Εισιτήρια εδώ: <https://shorturl.at/kJLV9>

Ποια είναι η συνεκτική ουσία που συνδέει τους Fuzztones, στο πέρασμα του χρόνου;

Αρχικά ήταν η επιθυμία να φέρουμε στο προσκήνιο αυτό το είδος μουσικής, τη «μουσική φόρμα» αν θες, να κεντρίσει την προσοχή των μαζών, καθώς σχεδόν κανένας τότε δεν ήταν εξοικειωμένος μαζί της. Με το πέρασμα του χρόνου και καθώς η μουσική προχωρούσε-με όλο και περισσότερες μπάντες που έπαιρναν τη σκυτάλη, έγινε κάτι περισσότερο από τη μουσική. Έγινε lifestyle.

...και αλήθεια, δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο.

Τα '20s εισήγαγαν μια νέα «εποχή Fuzztones» με δύο άλμπουμ, ήδη. Να περιμένουμε και καινούργιο;

Α δεν ξέρω. Εσύ, περιμένεις; Μόλις κυκλοφορήσαμε ένα ακόμα, το «Friends & Fiends» που είναι μια συλλογή από κομμάτια που κάναμε, διασκευάζοντας θρυλικούς ερμηνευτές από τα '50s και τα '60s, όπως η Αν Μάργκετ, ο Ντίκι Πέτερσεν (των Blue Cheer), ο θρύλος του μπλουζ Τζούνιερ Γουέλς, ο Σκριμιν' Τζέι Χώκινς βέβαια, ο θρυλικός ροκαμπιλάς Σόνι Μπέρτζες, ο Μαρκ Λίντσει (των Paul Revere and the Raiders), καθώς κομμάτια grass roots κ.α.

Ξαναδουλέψαμε τα γνωστότερα κομμάτια τους, με το δικό μας στυλ.

Είναι ένα πολύ καλό ταίριασμα και δείχνει το πόσο πολύπλευρη είναι η μπάντα!

Το άλμπουμ επίσης περιλαμβάνει ένα κομμάτι που κάναμε για ένα tribute άλμπουμ στους Cramps (Can your Pussy do the Dog?) και ένα ολοκαίνουργιο fuzztones classic, το «A strange, mysterious sound».

Σου αρέσουν κάποιες νέες μπάντες;

Να σου πω την αλήθεια, δεν ακολουθώ τα trends και γενικά, τι γίνεται σήμερα. Υποθέτω ότι απλά δεν έχω χρόνο να ψάξω για νέα μουσική, οπότε για να ακούσω όντως κάτι καινούργιο, θα πρέπει κάποιος να με στρέψει ειδικά σε αυτό.

Είναι κάπως άβολο να είσαι καλλιτέχνης σε καιρούς που το πολιτικό ορθό σαρώνει;

Μπα. Για την ακρίβεια απολαμβάνω να πηγαίνω κόντρα στο σύστημα. Είμαι old school τύπος και θα είμαι για πάντα. Επίσης, βρίσκω την όλη φάση της «πολιτικής ορθότητας» πολύ επιθετική. Ποιος είναι δηλαδή ο πιστοποιημένος αξιολογητής για τις απόψεις μου, αν αυτές είναι σωστές ή λάθος; Νομίζω ότι ένας πολύ πιο ακριβής όρος για τις επιβεβλημένες απόψεις, είναι «φασισμός».

Μερικά χρόνια πριν είχε κανονιστεί ένα live σας στα Γιάννενα (ή τέλος πάντων είχατε κάνει μερικές τελικές συζητήσεις), αλλά δεν ήρθατε. Θυμάσαι τι είχε γίνει τότε;

Δεν έχω ιδέα! Δεν θυμάμαι να είχαμε κλείσει live, πολύ περισσότερο να το ακυρώσαμε κιόλας.

Υπάρχει κάτι που το ροκενρόλ χρειάζεται απεγνωσμένα, σήμερα (εκτός από το να αναστηθεί ο Screamin' Jay Hawkins);

Φυσικά και υπάρχει: Προβολή στα μέσα, παίξιμο στα ραδιόφωνα, στήριξη!

Στο ραδιόφωνο ή στην τηλεόραση ακούς μόνο ραπ, τέκνο και πολύ χάλια ποπ τύπου Μπιγιονσέ, Lady Gaga και Τέιλορ Σουίφτ. Πολλοί άνθρωποι υποθέτουν ότι το ροκενρόλ έχει πεθάνει, που είναι μια λογική συνεκδοχή από τη στιγμή που δεν ακούς ποτέ γι αυτό.

Ωστόσο, έχουμε παρατηρήσει ότι στις συναυλίες μας έρχονται άνθρωποι όλων των ηλικιών-την τελευταία φορά στην Αθήνα πχ, είχαμε δύο 14χρονα και ένα 8χρονο στο κοινό.

Το ροκενρόλ έχει απήχηση σε όλες τις ηλικίες, απλά χρειάζεται να εκτεθούν σε αυτό.

Την τελευταία φορά στην Αθήνα, ο κόσμος ζητούσε το «1-2-5» αλλά ήσουν ο μόνος κιθαρίστας στη σκηνή και δεν μπορούσες να παίξεις και φουσαρμόνικα. Αυτή τη φορά, στα Γιάννενα, θα ακούσουμε τον ήχο της φουσαρμόνικας (και το 1-2-5);

Να σου πω την αλήθεια, δεν το 'χαμε στο setlist. Αλλά μιας και το ζήτησες, θα το παίξουμε!

ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΙΑ

Αυτοκρατορίες, λουτροθεραπείες και ειδησεογραφία στο Άαχεν

Ένα ταξίδι δεν είναι απλώς μια μετάβαση. Είναι γνωριμία με τόπους και ανθρώπους, είναι ιδέες, είναι εμπειρίες, είναι εικόνες και εντυπώσεις, είναι έμπνευση. Κάθε ταξίδι συνδέεται με μια πλούσια θεματολογία: από την τουριστική βιομηχανία μέχρι τις συγκοινωνίες, από τη γεωγραφία μέχρι την ιστορία, από τη λογοτεχνία μέχρι την τέχνη και από την οικονομική και κοινωνική οργάνωση μέχρι την οικολογία.

Στο πλαίσιο συνεργασίας του με τον «Τύπο Ιωαννίνων», ο Γιάννης Παπα-

δημητρίου, δικηγόρος και ένας άνθρωπος με μεγάλη διαδρομή στην πολιτική ζωή του τόπου και στα κινήματα, γράφει «για τα δικά μας ταξίδια», για περισσότερο ή λιγότερο γνωστούς προορισμούς, για τόπους που έχει επισκεφθεί ή σκοπεύει να επισκεφθεί. Και πάντα με την ιδιαίτερη αυτή ματιά του, που βάζει στο επίκεντρο τον ταξιδιώτη και όχι τον τουρίστα. Προορισμός αυτής της εβδομάδας, το Άαχεν της Γερμανίας.

Τυπος-ι

[ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ]

Οι επικείμενες ευρωεκλογές εμπνέουν το σημερινό ταξίδι στο γερμανικό Άαχεν, αποκαλούμενο ενίοτε, με ισχυρή δόση υπερβολής, «πρώτη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα». Δεν απέχει πάντως πολύ από τις Βρυξέλλες! Η πόλη των 250.000 κατοίκων, που ανήκει στο κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας - Βεσφαλίας, βρίσκεται ακριβώς δίπλα στα σύνορα και του Βελγίου και της Ολλανδίας.

Ακούσαμε για πρώτη φορά τη λόγια ονομασία του, την περίεργη λέξη «Ακυίσγρανον» από τον Καθηγητή της Ιστορίας στο σχολείο, ο οποίος συνδύαζε με ανεπανάληπτο τρόπο την καθαρεύουσα του εγχειριδίου με τη βαρεία προφορά. Η ονομασία προήλθε από την αντίστοιχη λατινική, σύνθεση του aquae (νερό) στη δοτική πτώση και του κελτικού θεού του νερού Γκράνους στη γενική, και ανταποκρίνεται στην ιστορική εξέλιξη της πόλης, καθώς οι Ρωμαίοι μετέτρεψαν τον αρχικό κελτικό οικισμό σε ονομαστό κέντρο λουτροθεραπείας στη δυτική ενδοχώρα του συνοριακού Ρήνου.

Και για τη θέση αλλά και για τα λουτρά του το διάλεξε, στα τέλη του 8ου αιώνα, ο βασιλιάς των Φράγκων Καρλομάγνος ως πρωτεύουσα του αχανούς κράτους του, που εκτεινόταν από τα Πυρηναία μέχρι τον Έλβα και από τη Δανία μέχρι την κεντρική Ιταλία. Τα Χριστούγεννα του 800 στέφθηκε εδώ Ρωμαίος Αυτοκράτορας από τον Πάπα, αναβιώνοντας τον τίτλο ύστερα από 3 και πλέον αιώνες. Η προσπάθεια πλήρους αποκατάστασης της ρωμαϊκής επικράτειας, με την πρόταση γάμου στη Βυζαντινή αυτοκράτειρα Ειρήνη, δεν ευδοχώθηκε τελικά. Πήρε μεγάλες πρωτοβουλίες θεσμικής οργάνωσης στη νομοθεσία, τη διοίκηση και την οικονομία και υπήρξε προστάτης των γραμμάτων και των τεχνών.

Η εποχή του, η οποία κληροδότησε ακόμη ένα εργαλείο ενοποίησης του χριστιανικού κόσμου, τη στρογγυλόσχημη γραφή των μεσαιωνικών χρονικών, έγινε γνωστή ως «Καρολίγγεια Αναγέννηση». Ο ιστορικός Γκιζό τον παρομοίωσε με λαμπρό μετεωρίτη, που ξεπήδησε απρόσμενα στο έρεβος της βαρβαρότητας για να εξαφανιστεί στα σκοτάδια του φεουδαλισμού. Η Ιστορία δεν στέκεται σε λεπτομέρειες, όπως η σφαγή χιλιάδων Σαξόνων με σκοπό τον εκχριστιανισμό των υπολοίπων. Οι επίγονοι πάντως δεν στάθηκαν στο ύψος του και το κράτος διαμοιράστηκε σε 3 τμήματα, από τον εδαφικό προσδιορισμό των οποίων προήλθαν αργότερα τόσο η Γαλλία όσο και η Γερμανία.

Η στέψη του έγινε στο βασιλικό παρεκκλήσιο, το οποίο εμφανίζεται ως συνθετικό, μαζί φυσικά με το νερό στη γαλλική

ονομασία Αιξ-λα-Σαπέλ της πόλης. Σταδιακά εξελίχθηκε στον Καθεδρικό ναό του Άαχεν, το πρώτο γερμανικό μνημείο, που εντάχθηκε στη λίστα της Unesco.

Αν και οι μεταγενέστερες προσθήκες του προσδίδουν μια ασύμμετρη εξωτερική εμφάνιση, το εσωτερικό του οκταγωνικού παρεκκλησίου με τον χρυσό βωμό, τη λάρνακα και τον μαρμάρινο θρόνο του Καρλομάγνου, τα ψηφιδωτά και τον πολυέλαιο, είναι εντυπωσιακό και δικαίως αποτελεί πόλο έλξης, προσκυνητών μετά από την αγιοποίηση του Καρλομάγνου και τουριστών σήμερα.

Η αναβίωση του συμβολικού ρόλου του ναού, με καθαρά γερμανικό ενδιαφέρον πλέον, έγινε τον 10ο αιώνα. 30 αυτοκράτορες στέφθηκαν εδώ, ύστερα από την όχι και τόσο ελεύθερη ετυμηγορία του εκάστοτε εκλεκτορικού σώματος, αποτελούμενου από 3 εκκλησιαστικούς και 4 κοσμικούς άρχοντες. Διαδικασία, που έδινε μια ψευδαίσθηση ενότητας στον κατακερματισμένο κατά τα λοιπά γερμανικό χώρο. Και η ανιψιά του Τσιμισκή Θεοφανώ έγινε Γερμανή αυτοκράτειρα!

Το Ακυίσγρανο αποτέλεσε θέατρο και εκκλησιαστικών εξελίξεων με την πραγματοποίηση 22 συνόδων, από τις οποίες αυτή του 802 επισημοποίησε τη δογματική διαφορά μεταξύ ορθοδοξίας και καθολικισμού.

Απέναντι, στα ερείπια του βασιλικού παλατιού χτίστηκε το γοτθικό Δημαρχείο του 14ου αιώνα με 3 εντυπωσιακές αίθουσες τελετών, αγάλματα αυτοκρατόρων στην πρόσοψή του και τον απαραίτητο μπρούτζινο Καρλομάγνο μπροστά του, στην πλατεία της Αγοράς.

Στο κτίριο γίνεται η ετήσια τελετή της απονομής του βραβείου Καρλομάγνου, που θέσπισε η πόλη του Άαχεν προς τιμή όσων έχουν συμβάλει αποφασιστικά στην ευρωπαϊκή ενοποίηση, μεταξύ των οποίων και ο (πρώτος) Κωνσταντίνος Καραμανλής. Από την κορυφή του χαμηλού λόφου, στον οποίο βρίσκεται το ιστορικό κέντρο, κατηφορίζουμε προς τη νεότερη πόλη.

Το Άαχεν διατήρησε την ιαματική του κουλτούρα και η καλύτερη μαρτυρία είναι το αναστηλωμένο μετά τον πόλεμο Elisenbrunnen, οι πηγές δηλαδή της βασίλισσας Ελίζε. Πρόκειται για ένα αριστούργημα του πρωσικού κλασικισμού με ροτόντα και κιονοστοιχίες, που σχεδίασαν οι Κρέμερ και Σίνκελ. Στεγάζει δύο πηγές πόσιμοι θειούχου νερού σε θερμοκρασία 52 βαθμών με θεραπευτικές ιδιότητες, προφανώς και με δυσσομία. Υποδέχθηκε διάσημους επισκέπτες κατά τους προηγούμενους αιώνες και έδωσε στην πόλη το δικαίωμα να χρησιμοποιεί το πρόθεμα Bad (λουτρόπολη) στον τίτλο της.

Σήμερα πια χρησιμοποιούνται οι σύγχρονες θέρμες του Καρόλου. Όλο το ιστορι-

κό κέντρο πάντως είναι ένας θρίαμβος του νερού με δεκάδες κρήνες και συντριβάνια, συνδυασμένα με έργα υπαίθριας γλυπτικής. Μνημονεύω μόνο το Γκελντμπρούνεν με 4 αλληγορίες για τον κύκλο του χρήματος - ζητιανιά, φιλαργυρία, απληστία και κυρίως διαφθορά.

Κατά τα άλλα η πόλη σταδιοδρόμησε στο απώτερο παρελθόν ως κέντρο παραγωγής υφασμάτων και στο εγγύτερο ως έδρα βιομηχανιών μετάλλου. Από την περιοχή αυτή εισέβαλαν οι Γερμανοί στις γειτονικές χώρες κατά τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Το Άαχεν το πλήρωσε με την 11χρονη βελγική κατοχή στο τέλος του πρώτου και με εκτεταμένους συμμαχικούς βομβαρδισμούς στη διάρκεια του δεύτερου. Ο Καθεδρικός γλύτωσε, επειδή η βόμβα μπήκε από ένα παράθυρο και βγήκε από άλλο!

Στις μέρες μας τα ορυχεία λιγνίτη στην ευρύτερη περιφέρεια, που, σε συνδυασμό με γε-

ωγραφικούς παράγοντες, είχαν επιδεινώσει το κλίμα, προκάλεσαν μεγάλες οικολογικές κινητοποιήσεις.

Σπουδαία είναι και η εκπαιδευτική του παρακαταθήκη. Το Πολυτεχνείο Ρηνανίας - Βεστφαλίας (RWTH) ιδρύθηκε το 1870 και είναι από τα σημαντικότερα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο ενώ μαζί με τα θυγατρικά του Ινστιτούτα αποτελεί τον μεγαλύτερο εργοδότη της πόλης. Οι χιλιάδες φοιτητές συμβάλλουν στον πολυεθνικό χαρακτήρα του πληθυσμού, αποτελούμενου κατά το 1/6 από αλλοδαπούς.

Το Διεθνές Μουσείο Εφημερίδας διαθέτει 200.000 γερμανικά και διεθνή φύλλα από τον 17ο αιώνα μέχρι σήμερα και με την άρτια οργάνωσή του προσφέρει ένα απολαυστικό πανόραμα του διαχρονικού ρόλου του Τύπου στην ανθρώπινη ζωή. Η ενότητα «Ψέματα και αλήθειες» είναι αφιερωμένη στη διαστρέβλωση και τη χειραγώγηση και παρου-

σιάζει διάσημα φωτογραφικά μοντάζ, όπως λ.χ. την «εξαφάνιση» του Τρότσκι από το κάδρο μιας ιστορικής ομιλίας του Λένιν στο πλήθος (η ιστοσελίδα του μουσείου: <https://izm.de/>). Δεν είναι ο μοναδικός δεσμός της πόλης με την τέταρτη εξουσία.

Το 1851 ο Γερμανοεβραίος Πάουλ Γιούλιους Ρόιτερ ίδρυσε εδώ το πρώτο πρακτορείο διεθνών ειδήσεων, που χρησιμοποιούσε ταχυδρομικά περιστέρια και έμελλε να εξελιχθεί στο πασίγνωστο Reuters του Λονδίνου. Από τα υπόλοιπα μουσεία επέλεγα το Κούβεν, από το όνομα δύο αρχιτεκτόνων, πατέρα και γιού, που είναι αφιερωμένο στον αστικό διάκοσμο και την καθημερινή ζωή των περασμένων αιώνων.

Η πόλη φημίζεται για τη ζαχαροπλαστική της παράδοση, με πιο γνωστά τα ΠΟΠ αρτοσκευάσματα Aachener Printen με μεγάλη ποικιλία συστατικών και μυρωδικών. Μη παραλείψετε τα λουκάνικα με πουρέ και λάχανο και το μαριναρισμένο ψητό μοσχάρι ζαουερμπράτεν.

Στο χωριό Λανγκεμπρόιχ, στα μισά της απόστασης μεταξύ Άαχεν και Κολωνίας, βρίσκεται το σπίτι, όπου ο συγγραφέας Χάινριχ Μπελ, ένας οξυδερκής παρατηρητής της γερμανικής κοινωνίας, έζησε τις τελευταίες του δεκαετίες. Υπήρξε συνεπής αντιμιλιταριστής, πράγμα που του стоίχισε την εχθρότητα της γερμανικής δεξιάς, ακόμα και μετά από τη βράβευσή του με Νόμπελ λογοτεχνίας το 1972. Το γνωστότερο στην Ελλάδα έργο του είναι «Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ». Το σπίτι παρέχει φιλοξενία και δημιουργικό χώρο σε συγγραφείς ή καλλιτέχνες, που αντιμετωπίζουν δυσκολίες, ενώ το όνομα του Μπελ έχει δοθεί στο ερευνητικό ίδρυμα των Γερμανών Πρασίνων.

Εύκολη είναι η εκδρομή σε πόλεις 2 γειτονικών χωρών αλλά στις όχθες του ίδιου ποταμού, του Μεζζ ή Μάας - Μόζα στα ελληνικά. Είτε στο ολλανδικό Μάαστριχτ με το μεσαιωνικό ιστορικό κέντρο, που έγινε πασίγνωστο το 1992 με την υπογραφή της συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συνδέεται με αστική συγκοινωνία, είτε στη βελγική Λιέγη με το μουσείο Βαλονίας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ:

■ Το Άαχεν μοιράζεται με το Μάαστριχτ το ίδιο αεροδρόμιο, που βρίσκεται σε ολλανδικό έδαφος. Υπάρχουν πτήσεις από Ελλάδα αλλά από αεροδρόμια μακρινά για Γιαννιώτες (Ηράκλειο, Ζάκυνθος).

■ Επομένως, η πρώτη επιλογή είναι μέσω του αεροδρομίου Κολωνίας - Βόνης, το οποίο συνδέουν η Eurowings (Αθήνα, Θεσσαλονίκη και εποχικά Κέρκυρα) και η Aegean (Αθήνα, Θεσσαλονίκη). Εποχικές πτήσεις από Αθήνα και Κέρκυρα δρομολογεί και η Ryanair. Το τρέινο απαιτεί αλλαγή στον σταθμό της Κολωνίας αλλά υπάρχει και απευθείας λεωφορείο για το Άαχεν.

■ Η δεύτερη είναι μέσω Ντύσελντορφ με περισσότερες εναλλακτικές: από Αθήνα με Aegean, Eurowings, Sky Express και από Θεσσαλονίκη με τις 2 πρώτες. Εποχικά από Κέρκυρα με Condor, Eurowings και TUI και από Άκτιο με Condor. Υπάρχει και απευθείας τρέινο, ειδάλως με αλλαγή στον σταθμό του Ντύσελντορφ.

60 ΧΡΟΝΙΑ

«Για Μια Χούφτα Δολάρια»

Ο Λεόνε, ο Ίσγουντ και ο Μορικόνε καθιερώνουν τα σπαγγέτι - γουέστερν

Η θρυλική ταινία, που έβαλε φωτιά στο κινηματογραφικό κύκλωμα με τη μόδα των σπαγγέτι - γουέστερν, έκανε τον Σέρτζιο Λεόνε περιζήτητο και ένα από τα πιο καυτά ονόματα του χώρου, τον Κλιντ Ίσγουντ σταρ και του έδωσε τα φώτα να γίνει ένας από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες εν ζωή, αλλά και τον Ένιο Μορικόνε τον σημαντικότερο μουσικοσυνθέτη του σινεμά, συμπληρώνει 60 χρόνια από την πρεμιέρα της. Όμως, όλα άρχισαν εντελώς διαφορετικά, καθώς κανένας δεν είχε πιστέψει σε αυτό το «περίεργο» και χαμηλού προϋπολογισμού γουέστερν, πέρα από τον Ίσγουντ, τον άσημο τότε ηθοποιό, που η αμοιβή του ήταν πραγματικά «μια χούφτα δολάρια». Πάντως, αν γνώριζε ο Κλιντ εκείνη την εποχή την ικανότητα των συντελεστών της ταινίας, θα έπρεπε να δώσει και από την τσέπη του, για να πάρει τον θρυλικό ρόλο του «μοναχικού ήρωα χωρίς όνομα».

Η ταινία, βασίζεται στο φιλμ «Γιοζίμπο», που γύρισε τρία χρόνια πριν, το 1961, ο μέγας Ακίρα Κουροσάβα και αποτελεί το πρώτο μέρος της «τριλογίας του δολαρίου», θα κάνει πρεμιέρα το 1964, έχοντας στους τίτλους μόνο τον τότε σχεδόν άσημο Κλιντ Ίστυγουντ, αφού όλοι οι υπόλοιποι συντελεστές είχαν επιλέξει να υπογράψουν με ψευδώνυμα! Ο Σέρτζιο Λεόνε ως Μπομπ Ρόμπερτσον, ο Ένιο Μορικόνε ως Λέο Νίκολς, ο διευθυντής φωτογραφίας Μάσιμο Νταλαμάνο ως Τζακ Ντάλμας και ο συμπρωταγωνιστής και ήδη καταξιωμένος ηθοποιός του ευρωπαϊκού σινεμά, Τζιαν Μαρία Βολοντέ ως Τζον Γουέλς. Το ιδιαίτερος χαμηλού προϋπολογισμού φιλμ, ιταλικής και ισπανικής παραγωγής, θα είναι το πρώτο μίας σειράς από σπαγγέτι - γουέστερν, για παραπάνω από δέκα χρόνια, ένα είδος που τίμησαν τότε ο Σέρτζιο Κορμπούτσι, μπήκε στο πνεύμα του ο πολύς Σαμ Πέκινπα και ο Ντον Σίγκελ, ο ίδιος ο Κλιντ Ίστυγουντ και πολλά χρόνια αργότερα, ο Κουέντιν Ταραντίνο. Ήταν και η τελευταία απόπειρα αναγέννησης του αγαπημένου κινηματογραφικού είδους, καθώς το κλασικό γουέστερν είχε τελειώσει ουσιαστικά από τα τέλη της δεκαετίας του '60.

Η συγκυρία να ενώσουν τις δυνάμεις τους οι τρεις βασικοί συντελεστές - Λεόνε, Ίστυγουντ και Μορικόνε - αλλά και η βούληση ότι το κλασικό γουέστερν είχε αρχίσει να κουράζει επικίνδυνα με τις αρχές και αξίες των αμερικάνικων ιδεωδών, έφερε τα σπαγγέτι - γουέστερν στην επιφάνεια. Κύρια χαρακτηριστικά ο ήρωας με το άγνωστο και αμφιλεγόμενο παρελθόν, η έξαψη της βίας, η παρακαμιακή ατμόσφαιρα, οι διαφορούμενοι χαρακτήρες, η ξεχωριστή μουσική, τα λοξά πλάνα, αλλά και ότι είναι κατά βάση γυρισμένα από Ιταλούς σκηνοθέτες, με τεχνικό τιμ και δευτερεύοντες ρόλους από Ισπανούς.

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΚΛΙΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΑΜΠΟΛΕΣ

Εδώ, αξίζει να αναφερθεί ότι ο Κλιντ Ίστυγουντ, ο μόνος που πίστεψε στο φιλμ, δεν ήταν η πρώτη επιλογή για το ρόλο του «ανθρώπου χωρίς όνομα», τον οποίο πήρε τελικά μετά από απίστευτες καραμπόλες. Ο Λεόνε είχε προσφέρει τον ρόλο στον Τζέιμς Κόμπερν, ο οποίος ζήτησε υπέρογκη αμοιβή, ενώ η δεύτερη επιλογή ήταν ο Τσαρλς Μπρόνσον που είχε απορρίψει, ως απαράδεκτο, το σενάριο. Ακόμη και ο Ρίτσαρντ Χάρις δεν θέλησε να συμμετάσχει και πρότεινε τον Έρικ Φλέμινγκ, ο οποίος τελικά έδειξε τον Κλιντ Ίστυγουντ. Ο πανύψηλος και γοπευτικός ηθοποιός, που μέχρι τότε έπαιζε ρόλους σε τηλεοπτικές σειρές γουέστερν, αρπάζοντας την ευκαιρία που του έδωσε ο Λεόνε, θα είναι

Ο μαέστρος

Πριν, όμως, από τα πρώτα πλάνα του Λεόνε, υπάρχει κάτι που θα μας σημαδέψει για πάντα. Είναι η πρωτόγνωρη και εκπληκτική μουσική του Ένιο Μορικόνε. Μια μουσική που έγραψε πριν από τα γυρίσματα, κατ' απαίτηση του Λεόνε, αφού ήθελε να σκηνοθετεί ακούγοντας τη μουσική. Ο μοναδικός Ρωμαίος συνθέτης, θα εισάγει για πρώτη φορά σφυρίχτρες, κουδούνια, ιταλικά λαϊκά όργανα, θεόπνευστα πνευστά και έγχορδα που στριγκλίζουν και τα συνθέτει με μαγικό τρόπο. Γιατί αν τα σπαγγέτι - γουέστερν του Λεόνε ήταν θαυμαστά, οι μουσικές του Μορικόνε τα έκαναν αθάνατα.

υπεύθυνος για το απαράμιλλο στιλ του κεντρικού ήρωα. Αγόρασε τα σκουρόχρωμα τζιν από ένα μαγαζάκι στην Χόλιγουντ Μπούλεβαντ, βρήκε το καπέλο στη Σάντα Μόνικα, φορούσε το ίδιο και άπλυτο πόντσο και στις τρεις ταινίες (ακολούθησαν τα φιλμ «Μονομαχία στο Ελ Πάσο» και «Ο Καλός, ο Κακός και ο Άσχημος»), ενώ υιοθέτησε με ενθουσιασμό την ιδέα του Ιταλού σκηνοθέτη να έχει μόνιμα στο στόμα ένα πουράκι, παρότι δεν κάπνιζε ο ίδιος.

ΑΓΡΙΑ ΔΥΣΗ

Ο Σέρτζιο Λεόνε, που γύρισε ελάχιστες ταινίες, καθώς πέθανε πρόωρα σε ηλικία 59 ετών, μέχρι το 1964 είχε σκηνοθετήσει μόλις δυο παραγωγές, με πιο γνωστή τον «Κολοσό της Ρόδου» με τον Ρόρι Καλχούν. Ο Λεόνε θα πάρει το στόρι του Κουροσάβα και θα το μεταφέρει στην «Άγρια Δύση» με λιτότητα και χωρίς να δημιουργεί απαιτήσεις για παράλληλες αναγνώσεις και κρυφά μηνύματα. Ένας μοναχικός

άνδρας, που περνά από ένα παρακμασμένο και σχεδόν ερημωμένο χωριό στα σύνορα με το Μεξικό, θα εκμεταλλευτεί τη διαμάχη ανάμεσα σε δυο φατρίες παρανόμων και έχοντας ως εφόδιο τη διαμάχη και την απληστία τους, θα τους εξολοθρεύσει, χαρίζοντας την ειρήνη και την ηρεμία στο χωριό, εγκαταλείποντάς το προς άγνωστη κατεύθυνση. Ο εμβληματικός τίτλος, άλλωστε, τα λέει όλα για τη διαχρονική τρέλα του χρήματος.

Και μόνο απ' τα πρώτα πλάνα καταλαβαίνουμε ότι δεν έχουμε να κάνουμε με τα γουέστερν που είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε. Ένα μικρό παιδί που ψάχνει τη μητέρα του, θα εκδιωχθεί από έναν μπράβο της συμμορίας. Το κλωτσά, το πυροβολεί γύρω από τα πόδια και το βρίζει. Ήδη, ο Λεόνε έχει πυροδοτήσει τα αισθήματα του θεατή, έχει εξάψει το ενδιαφέρον του, ενώ ο πηγαίος σαρκασμός του θα διατηρηθεί μέχρι τέλους. Με ψαγμένα και εξόχως στυλιζαρισμένα πλάνα, καδράροντας σε λεπτομέρειες, αλλά και στο πρόσωπο του Ίστυγουντ και ξετυλίγοντας το στόρι

του με μία ιδιαίτερη οικονομία, θα κερδίσει το στοίχημα και θα φτιάξει ένα μύθο, ένα ολόκληρο κινηματογραφικό είδος.

ΘΡΥΛΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ο Σέρτζιο Λεόνε, που έφτασε στην κορυφή με το αριστουργηματικό σπαγγέτι γουέστερν «Κάποτε στη Δύση», θα φύγει πρόωρα το 1989, αλλά είχε προλάβει να αφήσει για πάντα το στίγμα του στον κινηματογράφο. Ο Ένιο Μορικόνε θα έχει μία μακρά και αξιοθαύμαστη πορεία, θα καταστεί ως κορυφαίος συνθέτης του κινηματογράφου, χωρίς καμία αμφιβολία, ενώ ο Κλιντ Ίστυγουντ, ο μόνος που είναι ακόμη ζωντανός και εξακολουθεί να είναι ενεργός πίσω και μπροστά από την κάμερα, θα φτιάξει έναν προσωπικό μύθο και μια αμύθητη περιουσία χάριν της κλασικής σήμερα ταινίας «Για Μια Χούφτα Δολάρια». Μιας θρυλικής ταινίας, που όσο περνούν τα χρόνια τόσο με βεβαιότητα πιστεύουμε ότι δεν θα είχε ποτέ αυτή την επιτυχία αν έλειπε έστω κι ένας από τους τρεις βασικούς συντελεστές της.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Οι πρώτες γυναίκες ψηφοφόροι

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ - ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΣΙΩΜΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΛΑΚΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑ

Η 14η Δεκεμβρίου του 1930 θα μπορούσε να είναι μια συνηθισμένη Κυριακή για τη Θεσσαλονίκη ωστόσο η πόλη έμελλε να καταγράψει εκείνη τη μέρα μια ξεχωριστή πρωτιά στην ιστορία της χώρας. Ο δήμαρχος Νικόλαος Μάνος είχε κηρυχθεί έκπτωτος και δημιουργήθηκε η ανάγκη για επαναληπτικές εκλογές στον Δήμο Θεσσαλονίκης. Μόνο που για πρώτη φορά, σε αυτές τις εκλογές, δικαίωμα ψήφου είχαν και οι γυναίκες, υπό την προϋπόθεση να έχουν συμπληρώσει το 30ό έτος της ηλικίας τους και να γνωρίζουν γραφή κι ανάγνωση.

Στους εκλογικούς καταλόγους ενεγράφησαν μόλις 241 γυναίκες, μεταξύ των οποίων και οι δύο πρώτες γυναίκες ψηφοφόροι, οι αδελφές Τσιώμου - η Μερόπη Βασιλικού και η Αγγελική Μεταλλινού, στην προσωπικότητα, τη δράση και την εν γένει πρωτοπορία των οποίων εντρυφεί το βιβλίο του δημοσιογράφου Βαγγέλη Πλάκα «Οι πρώτες γυναίκες ψηφοφόροι - Αδελφές Τσιώμου», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μαλλιάρης Παιδεία.

Πρώτη για να ψηφίσει κατέφτασε στο εκλογικό τμήμα, με έκδηλο ενθουσιασμό, η Μερόπη Βασιλικού, η οποία λίγο αργότερα έριχνε την ψήφο της στην κάλπη έχοντας στα δεξιά της τη μεγαλύτερη αδελφή της Αγγελική, η οποία ακολούθησε αμέσως μετά, περιγράφει, μιλώντας στο Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, ο Βαγγέλης Πλάκας.

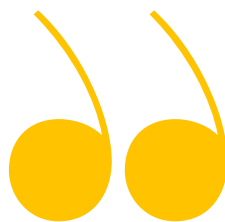
«Αι πρώται ελληνίδες που κάμνουν χρήσιν του δικαιώματος της δημοτικής ψήφου. Αι εκλεκταί φίλοι και συνεργάτιδες της “ Εφημερίδος των Ελληνίδων” Κυρίαί Μερόπη Βασιλικού και Αγγελική Μεταλλινού ψηφίζουσαι κατά την εν Θεσσαλονίκη δημοτικής εκλογήν της παρελθούσης Κυριακής» αναφέρει δημοσίευμα στον Τύπο της εποχής που συνοδεύεται από φωτογραφία των δύο αδελφών την ώρα της ψηφοφορίας.

Μάλιστα, η Βασιλικού δεν ήταν απλώς η πρώτη ψηφοφόρος αλλά στα χρόνια που ακολούθησαν ως το 1934, όταν οι γυναίκες ψήφισαν για πρώτη φορά σε πανελλαδικό επίπεδο, στις δημοτικές εκλογές, είχε αποδυθεί σε έναν αγώνα ώστε οι γυναίκες να ενημερωθούν και να προσέλθουν στις κάλπες.

Ωστόσο, από τον Τύπο της εποχής δεν έλειψαν και οι ...παράφωνίες. «Ενώ ήταν ένα ιστορικό γεγονός -οι ίδιοι ανέδειξαν την ιστορικότητα του γεγονότος γράφοντας ότι οι γυναίκες απέκτησαν πολιτικά δικαιώματα- έκαναν αναφορές σε αντιδράσεις ανδρών, όπως ότι το φαγητό ήταν κρύο ή ότι εκείνη την ημέρα η γυναίκα του σπιτιού πήγε να ψηφίσει και δεν είχε μαγειρέψει ή ότι οι γυναίκες κοιτούσαν τα ψηφοδέλτια για να δουν ποιος ήταν ο πιο όμορφος για τις αφίσες για να πάνε να ψηφίσουν... Μια προσέγγιση που αδικούσε το ότι κατάφεραν οι γυναίκες, παρά τα στερεότυπα της εποχής και τις δυσκολίες στο οικογενειακό περιβάλλον, να βγουν μπροστά και να πάνε να ψηφίσουν» τονίζει ο συγγραφέας του βιβλίου επιστημαίνοντας πως «η ίδια η Μερόπη Βασιλικού, σε συνέντευξή της είχε χαρακτηρίσει ηρωίδες αυτές τις γυναίκες που πήγαν εκείνη την ημέρα να ψηφίσουν καθώς υπήρχαν και αντιδράσεις».

«Διδασκάλισσα και μονομάχος η Αγγελική, δημοσιογράφος και συγγραφέας δεκάδων βιβλίων, διέσωσε άγνωστες στιγμές του Μακεδονικού Αγώνα, της τοπικής ιστορίας και κυρίως της καθημερινής ζωής και της λαογραφίας της Μακεδονίας. Κατάφερε δε να μεταφέρει μέσα από τις λέξεις, ως πάλλουσες καρδιές, τα συναισθήματα των ανθρώπων, την ατμόσφαιρα της εποχής» γράφει για τη Μεταλλινού ο Βαγγέλης Πλάκας, ενώ για τη Βασιλικού επιλέγει μια προσέγγιση αλλιώςτικη, πιο ...επαναστατική, όπως και η προσωπικότητά της. «Οι λέξεις της Μερόπης ήταν διαφορετικές, πάλλονταν μαχητικά και επαναστατικά για την εποχή, για τα πιστεύω της, που υπερασπιζόταν αμετακίνητα και με πάθος. Ειδικά αυτά που αφορούσαν τις γυναίκες» αναφέρει χαρακτηριστικά για τη δημοσιογράφο και πρωτοπόρο εκδότρια του «Ημερολογίου Θεσσαλονίκης» αλλά και της «Εφημερίδας των Γυναικών». Μια γυναίκα πολυταξιδεμένη και πολιτικό πρόσωπο με υποψηφιότητες στην κεντρική πολιτική και την αυτοδιοίκηση. Η Μερόπη Βασιλικού, η -κατά τον Βαγγέλη Πλάκα- «συντηρητική επαναστάτρια» ή «συντηρητική φεμινίστρια» -κατά τη Δ. Σαμίου- ήταν, όπως αναφέρεται στο βιβλίο, πρωτοπόρα σε πολλά, με μια όμως συντηρητική αντίληψη. «Ήταν υπέρμαχος της έμφυλης ισότητας ως προς την κοινωνική θέση, υπέρ όμως της διάκρισης ως προς τον κοινωνικό ρόλο [...] Ήταν υπερήφανη, δεν ετεροπροσδιοριζόταν, είχε ισχυρή προσωπικότητα και ήταν πείσμων στις θέσεις της, σε σημείο που δε δίστασε να συγκρούεται» ...ούτε με τον ίδιο τον σύζυγό της, τον πολιτικό Βασίλη Βασιλικό.

Στους εκλογικούς καταλόγους ενεγράφησαν μόλις 241 γυναίκες, μεταξύ των οποίων και οι δύο πρώτες γυναίκες ψηφοφόροι, οι αδελφές Τσιώμου - η Μερόπη Βασιλικού και η Αγγελική Μεταλλινού, στην προσωπικότητα, τη δράση και την εν γένει πρωτοπορία των οποίων εντρυφεί το βιβλίο του δημοσιογράφου Βαγγέλη Πλάκα

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Το υπεράγνωστο των Soundgarden

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Το 1994, 30 ολόκληρα χρόνια πριν, οι Soundgarden ήταν μια μπάντα που είχε κυκλοφορήσει δύο τρομερά άλμπουμ, το Louder than Love και το Badmotorfinger.

Παρότι κινούνταν στο ευρύτερο παρεάκι του Σιάτλ, οι Soundgarden ήταν αρκετά διαφορετικοί:

Πιο επιθετικοί από τους Nirvana, λιγότερο μέταλ από τους Alice in Chains, όχι τόσο σοφιστικέ όσο οι Screaming Trees, πιο σκοτεινοί από τους Pearl Jam. Μια παρακινδυνευμένη εκτίμηση είναι πως, αν οι Sabbath δεν είχαν δημιουργηθεί στο βιομηχανικό Μπέρμιγχαμ, αλλά στο βροχερό Σιάτλ, κάπως έτσι θα ακούγονταν.

Ευτυχώς, αυτό δεν συνέβη και όλοι παρέμειναν οι εαυτοί τους.

Το 1994 όμως οι Soundgarden έκαναν το μεγαλύτερο βήμα στην καριέρα τους, βγάζοντας το Superunknown.

Όλος ο δίσκος ήταν μια μεγάλη δόση από τα πάντα. Η ενέργεια που εξέπεμπε και εκπέμπει είναι τεράστια και ένα ενδεικτικό της τεράστιας ώθησης που έδωσε η μπάντα στα κομμάτια, είναι ότι ο Κρις Κορνέλ, κατά την περιοδεία για το άλμπουμ, πίεσε τόσο πολύ τις φωνητικές του χορδές που το συγκρότημα αναγκάστηκε να ακυρώσει αρκετές συναυλίες για να μη μείνει σχεδόν μουγγός, για πάντα.

Το άλμπουμ πέρασε με «ανεμίζουσες σημαίες» από τα πιο δύσκολα κριτικά αυτιά, κερδίζοντας τα αστέρια του, τόσο στον «μεταλλικό» τύπο, όσο και στο Pitchfork.

Όσο για τα κομμάτια ήταν οι κάπως συνηθισμένες garden-ικές πεσιμιστικές ελεγείες, αλλά παιγμένες με ακόμα πιο σύνθετο τρόπο, που θα έκανε τους Tool να τρώνε τα νύχια τους.

Ο Κρις Κορνέλ ακούγεται επιβλητικός στο άλμπουμ και έχει αναμειχθεί σχεδόν σε όλα τα κομμάτια. Ωστόσο, η μπάντα δεν είχε κομπάρσους και κομματάρες όπως το Kickstand για παράδειγμα ή το Mailman τις έχουν γράψει ο Κάμερον και ο Θάιλ, αντίστοιχα.

Τρία κομμάτια όμως δημιουργούν ένα τρίγωνο το οποίο απορροφά τον ακροατή: Το Spoonman, όπου ο παίζει κουτάλια ο Άρτις the Spoonman, το Black Hole Sun, το οποίο έπαιξε εκατομμύρια φορές το Mtv και το Fell on Black Days, ίσως το καλύτερο του δίσκου μαζί με το Let me Drown.

Το σκοτάδι του Superunknown «κατάπιε» οριστικά τον Κορνέλ 24 χρόνια αργότερα, όταν αυτοκτόνησε μετά από ένα live της μπάντας στο Ντιτρόιτ.

Το Superunknown που άφησε πίσω του αυτός και η μπάντα, είχε προλάβει να διαγράψει μια μουσική τροχιά που συμπαρέσυρε πολλές ακόμα μπάντες, στο πέρασμά της, επηρεάζοντάς τες σημαντικά.

ΣΙΝΕΜΑ

11 ΜΑΡΤΙΟΥ

«Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας... και Άνοιξη»

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ σωματείο Ιωαννίνων «Εξαύδα» συνεχίζει το αφιέρωμά του στο ασιατικό σινεμά, με την προβολή της ταινίας του Κιμ Κι-Ντοκ «Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας... και Άνοιξη» στις 11 Μαρτίου, στις 20:15, στον χώρο του (στην οδό Κουντουριώτου 31). Οικονομική ενίσχυση: 2 ευρώ.

12 ΜΑΡΤΙΟΥ

«Stalker»

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ Ομάδα του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων ξεκινά το αφιέρωμα «Ποιοι είμαστε, πού πάμε;». Στις 12 Μαρτίου, στις 21:00, στον πολιτιστικό πολυχώρο «Δημ. Χατζής», στα παλαιά σφαγεία, θα προβληθεί η ταινία «Stalker» (1979) του Αντρέι Ταρκόφσκι. Είσοδος ελεύθερη.

ΘΕΑΤΡΟ

11 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ένα θεατρικό αφιέρωμα στον Σαίξπηρ

ΕΝΑΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ θεατρικό περίπατο αφιερωμένο στον Σαίξπηρ, ανεβάζει η Πειραματική Θεατρική Σκηνή του καλλιτεχνικού σωματείου «Οι Αθεράπευτοι» στις 11 Μαρτίου, στις 21:15 στο θέατρο της Στοάς Ορφέα. Ερμηνεύουν: Αγγελική Κουτσοθανάση, Άγγελος Ντάφλος, Άννα Καμπογιάννου, Βαρβάρα Βαράκα, Βάσω Παναγή, Δημήτρης Παππάς, Δημήτρης Τσιούρης, Εύη Τσαβου-

ρέλου, Θώμη Ράντου, Κατερίνα Παπλιάκου, Λευτέρης Βανούσης, Μαρία Βαλαρούτσου, Μαρία Μπέλλου, Μαρία Παπασαραφιανού, Νίκη Παπανικολάου, Παναγιώτης Κόλλιας, Παρασκευή Ροντογιάννη, Σμαρώ Ιωαννίδου, Σπύρος Σιούτας, Σοφία Στεφαναπούλου, Σωτήρης Σκαρίμπας, Φίλιππος Παππάς. Είσοδος: 9 ευρώ, 7 ευρώ στην προώληση. Τηλέφωνα: 6981981067 και 6981981058

15, 16 ΚΑΙ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ

«Καημός»

«ΚΑΗΜΟΣ» είναι ο τίτλος της παράστασης με σκοτεινά λαϊκά παραμύθια που ανεβάζει ανά τριήμερο μέχρι τον Απρίλιο η «Θεατρική Συμπαιγία» στον χώρο της, στη «Σκηνή 125», εντός του ΚΕΠΑΒΙ. Η παράσταση ανεβαίνει στις 15, 16 και 17 Μαρτίου, στις 21:00. Τη σκηνοθεσία-δραματουργία έχει κάνει η Γιολάντα Καπέρδα. Τη μουσική σύνθεση ο Κώστας Κωσταδήμας. Παίζουν: Κατερίνα Βασιλείου, Χρήστος Δημητρίου, Γιολάντα Καπέρδα, Στέλλα Κατσαρού, Τερέζα Παπακώστα, Βασίλης Σιάφης, Διονυσία Φειδοπούλου. Μουσικός επί σκηνής: Τερέζα Παπακώστα. Κατάλληλη άνω των 16 ετών. Εισιτήριο: 13€, 10€ μειωμένο. Διάρκεια παράστασης: 80 λεπτά. Τηλέφωνα κρατήσεων: 26513-12830, 6945533242 & 6983749922.

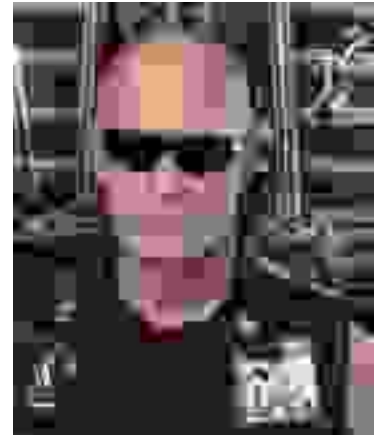
«Δυόμισι Φόνοι και Ένα Μπουλντόγκ»

Η ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ «βορείως» επιστρέφει στη θεατρική σκηνή με το έργο των Μ. Ρέππα-Θ. Παπαθανασίου «Δυόμισι Φόνοι & Ένα Μπουλντόγκ» (βασισμένο στο έργο του Ευγένιου Λαμπίς: «Η υπόθεση της οδού Λουρσίν»).

Πρόκειται για μια φαρσοκωμωδία σε σκηνοθεσία (μουσική επιμέλεια και σκηνογραφία) του Γιάννη Σεντελέ που θα ανεβαίνει έως 8 Απριλίου κάθε Σάββατο, Κυριακή και Δευτέρα (εκτός από το σαββατοκύριακο της Αποκριάς και της Καθαράς Δευτέρας), στις

20:30, στον χώρο της ομάδας «βορείως», στο ΚΕΠΑΒΙ, στην αίθουσα 120. Παίζουν (με σειρά εμφάνισης): Χαρά Καραυωτάκη, Χρήστος Σδράλης, Γεωργία Παπαδημητρίου, Χαρά Παπαδημητρίου, Πάνος Σεντελής, Γιάννης Σεντελής και Ρίζος Τραγουδάρας. Βοηθός σκηνοθέτη ο Γιώργος Ζιώγας. Στα βίντεο εμφανίζονται: Γιώργος Ζιώγας, Μαίρη Κατσαριώτη, Βασίλης Παπανικολάου, Δάφνη Πουρναρά, Σοφία Σιώζιου. Εισιτήριο: 10 € - μειωμένο 8 €. Πληροφορίες - κρατήσεις: 6941 468 358.

LIVE

14 ΜΑΡΤΙΟΥ

Γουέιντ Μπλακ στο Studio 203

Ο ΓΟΥΕΪΝΤ ΜΠΛΑΚ, τραγουδιστής των Crimson Glory σε δύο άλμπουμ, το Astronomica και το EP War of the Worlds, στην πρώτη επανένωση της μπάντας χωρίς των Midnight, έρχεται στα Πάννενα, στις 14 Μαρτίου (Studio 203, 21.00).

Ο Μπλακ έχει επίσης φροντάρει στους Leatherwolf και άλλες μπάντες. Στην Ελλάδα θα έρθει με τους Astronomica, που θα παίξουν όλο το άλμπουμ του 1999. Support bands: Sense of Fear και Dark Parrot. Εισιτήριο: 18 ευρώ στην προώληση, 20 ευρώ στο ταμείο (www.more.com, hard copies διαθέσιμα σε Indian Rock Cafe, Manthos optical).

16 ΜΑΡΤΙΟΥ

Fuzztones στον Πολυχώρο Αγορά

ΟΙ FUZZTONES του Ρούντι Προτρούντι παίζουν στον Πολυχώρο Αγορά, στις 16 Μαρτίου. Προώληση: 20 ευρώ.

16 ΜΑΡΤΙΟΥ

Rockin' Rebel live στο Θυμωμένο Πορτραίτο

ΟΙ ROCKIN' REBEL επιστρέφουν για ένα ακόμα live στο Πορτραίτο, το Σάββατο 16/3/2024, 21.30. Είσοδος - 5 ευρώ. Τηλέφωνο κρατήσεων 2651068550

ΒΙΒΛΙΟ

ΑΓΙΟΚΡΙΕΣ

17 ΜΑΡΤΙΟΥ

Καρναβάλι και τζαμάλες

18 ΜΑΡΤΙΟΥ

Κούλουμα
στο πάρκο
Λιθαρίτσια

Τα Κούλουμα, 18 Μαρτίου, θα γιορταστούν στο Πάρκο Λιθαρίτσια. Ο Δήμος Ιωαννιτών, από τις 12 το μεσημέρι, θα προσφέρει παραδοσιακά εδέσματα της ημέρας: φασολάδα, λαγάνια, χαλβά, ελιές, τουρσί και άφθονο κρασί.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ της Τυρινής, 17 Μαρτίου, στις 12 το μεσημέρι, θα ξεκινήσει η παρέλαση καρναβαλιστών και αρμάτων στον Κατσιά, που διοργανώνει ο τοπικός πολιτιστικός σύλλογος. Την ίδια μέρα, από νωρίς το απόγευμα σε όλες τις συνοικίες της πόλης, θα ανάψουν οι παραδοσιακές τζαμάλες. Ο Δήμος προσφέρει σε όλους τους συλλόγους κρασί και ξύλα. Αργά το

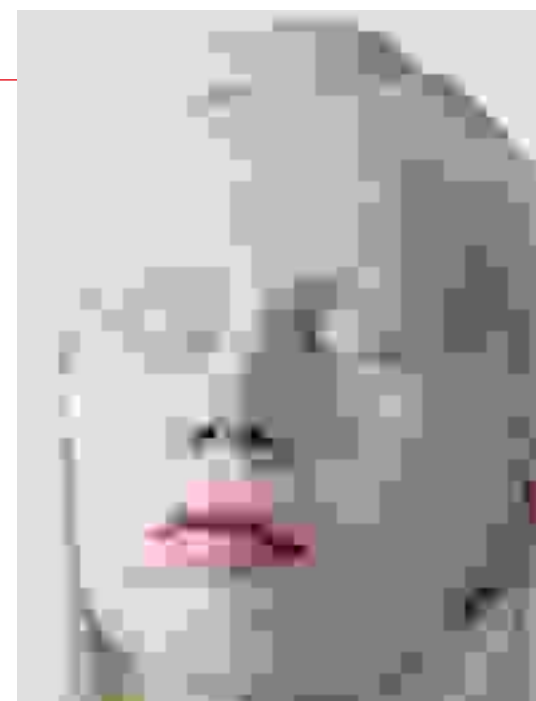
βράδυ θα υπάρχει και παραδοσιακή φασολάδα. Φέτος, σε όλο το λεκανοπέδιο του Δήμου Ιωαννιτών θα ανάψουν 72 τζαμάλες. Το Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων ανάβει τη δική του τζαμάλα, στο δημαρχείο. Επίσης, στις 16:00, θα γίνει καρναβάλι στους Λογγάδες με πρωτοβουλία του Εκπαιδευτικού Συλλόγου Λογγάδων και της Κοινότητας Λογγάδων.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΩΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ομαδική έκθεση φωτογραφίας: «Εκείνη»

ΤΟ PHOTOMETRIA Photography Center (ΚΑ' Φεβρουαρίου 184) διοργανώνει την ομαδική έκθεση φωτογραφίας «Εκείνη» έως 31 Μαρτίου. Όπως αναφέρεται σε σχετικό σημείωμα, η έκθεση «Εκείνη» αποτελεί μία αναδρομή στην αρχέγονη και σύγχρονη αναπαράσταση της γυναίκας μέσα από τον φακό της τέχνης. Συμμετέχουν αλφαριθμητικά: Δήμητρα Αμβροσιάτου, Δέσποινα Αποστολίδου, Μαρία Αργυρίου, Βασίλης Βασιλείου, Ελένη Γεωργίου, Σταύρος Γιαννακοβίτης, Λουλουδιά Γρέδη, Αντώνης Δάνας, Ευθαλία Δημητράντζου, Μαρία Ζλατάνη, Νίκος Καραμπετάκης, Σοφία Καψαμπέλη, Ανθή Κόλλια, Εύη Κοπελιά, Μόνικα Κροντήρα, Χαρά Κυπρούλη, Κωνσταντίνος Μαρκογιάννης, Κυριακή Μπαμπάνη, Ασπασία Μπίντου, Δέσποινα Μυκονιάτη, Δημήτρης Μυτάς, Βασίλης Ναστόπουλος, Μαίρη Παλαιολόγου, Αντώνης Παναγόπουλος, Σπυριδούλα Πρίντζιου, Φώτης Σάρρας, Κατερίνα Σάτου, Δημήτριος Σκιαδαρέσης, Μαρία Τουλτσινάκη, Δημήτρης Τριανταφύλλου, Αλεξία Τυριακίδου, Σώτη Τυρολόγου, Έλλη Χαλάρη, Αγγελική Χαραλαμπίδου. Ώρες λειτουργίας: Πέμπτη-Κυριακή: 17:00-21:00. Είσοδος ελεύθερη.

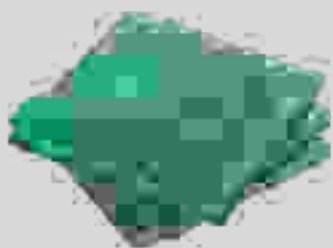
11 ΜΑΡΤΙΟΥ

Συναντήσεις
με συγγραφείς:
Ηλίας
Παπαμόσχος

Η ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ συναντήσεων με σύγχρονους έλληνες συγγραφείς που διοργανώνει το Εργαστήριο Νέας Ελληνικής Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων συνεχίζεται τη Δευτέρα 11 Μαρτίου με δεύτερο προσκεκλημένο τον βραβευμένο συγγραφέα Ηλία Παπαμόσχο.

Για το μυθιστόρημα του Παπαμόσχου, Ανάλυση (εκδ. Πατάκη, 2023), θα μιλήσουν ο Κώστας Καραβίδας και η φιλόλογος, μεταπτυχιακή φοιτήτρια στο Τμήμα Φιλολογίας Αθηνά Βούρβου. Θα ακολουθήσει συζήτηση του συγγραφέα με το κοινό. Συντονίζει ο ποιητής Θωμάς Ιωάννου. Η εκδήλωση, που διοργανώνεται σε συνεργασία με τις εκδόσεις Πατάκη, θα πραγματοποιηθεί στη Σκάλα bar-cafe στις 20:00.

**Οι «25+1
ρετρό
ιστορίες»**

**ΚΑΙ
«Οι 'αποστάτες'
τα ρέντζελα
και οι δήμαρχοι»**

**Οι δύο
εκδόσεις
του Τύπου
Ιωαννίνων
και της
ΣΧΗΜΑ ΚΟΙΝΣΕΠ
στα βιβλιοπωλεία
των Ιωαννίνων**

Όταν λεγόταν Μπάρτζι

[ΤΗΣ **ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ**]

Το Επισκοπικό είναι ένα χωριό που βρίσκεται σε απόσταση 14 χλμ. από τα Γιάννενα, δίπλα στην εθνική οδό Ιωαννίνων-Άρτας, ενώ δίνει το παρών και σε έξοδο της Ιόνιας οδού.

Η παλιά του ονομασία ήταν Μπάρτζι. Το 1928, μια χρονιά που υπήρξε μια «εκστρατεία» μετονομασίας χωριών και οικισμών ανά τη χώρα, το Μπάρτζι, όντας τότε συνοικισμός της κοινότητας Μανωλιάσσας, πήρε αρχικά την ονομασία «Επισκοπείων». Αργότερα έγινε Επισκοπικό. Ως ξεχωριστή κοινότητα το Επισκοπικό άρχισε να υφίσταται από το 1930.

Σύμφωνα με τον καθηγητή γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Κώστα Ευ. Οικονόμου («Τα οικωνύμια του Νομού Ιωαννίνων-Γλωσσολογική εξέταση»), το Μπάρτζι προέρχεται από το επώνυμο Μπάρτζης. Η άποψή του είναι ότι το επώνυμο «Μπάρτζης» προήλθε από μια εναλλαγή της κατάληξης του επώνυμου «Μπάρτζος», «από το ηπειρώτικο 'μπάρτζο', το 'μαύρο κατσίκι με κοκκινωπό πρόσωπο», όπως σημειώνει.

Ο Κ. Οικονόμου αναφέρεται και στην άποψη του καθηγητή Γλωσσολογίας Χαράλαμπου Συμεωνίδη ο οποίος αποδίδει το «Μπάρτζης» στην αλβανική γλώσσα και δη στο αλβανικό επίθετο που σημαίνει «αυτός που έχει γκρίζα τρίχα (για γίδες)». «Ωστόσο θεωρώ ως ορθότερη την απόδοση του προσωνύμιου στο δάνειο των ηπειρώτικων ιδιωμάτων» επισημαίνει.

Η νέα ονομασία φέρεται ότι επιλέχτηκε επειδή στην περιοχή στο παρελθόν υπήρχε έδρα Επισκοπής. Ωστόσο, περισσότερα στοιχεία δεν είναι γνωστά.

Όσον αφορά την ιδιοκτησιακή κατάσταση του χωριού κατά την απελευθέρωση των Ιωαννίνων, ο Κώστας Βακατσάς στη μελέτη του «Η Γενική Διοίκηση Ηπείρου. Η αγροτική ιδιοκτησία (1913-1918), αναφέρει ότι το Μπάρτζι ήταν ιδιωτικό τσιφλίκι που είχε δύο ιδιοκτήτες: έναν μουσουλμάνο και έναν Ισραηλίτη.

«Το χωριό φαίνεται ότι αρχικά ήταν κεφαλοχώρι, γιατί οι χωρικοί ανέφεραν ότι κατάφεραν να σώσουν από τους δύο ιδιοκτήτες, εξασφαλίζοντας με ταπιά (= τίτλους ιδιοκτησίας), λίγους αγρούς και μία δασωμένη έκταση στη θέση 'Παναγιά', δίπλα από την κεντρική εκκλησία (Κοίμηση Θεοτόκου) του χωριού» σημειώνει.

Η νέα ονομασία φέρεται ότι επιλέχτηκε επειδή στην περιοχή στο παρελθόν υπήρχε έδρα Επισκοπής. Ωστόσο, περισσότερα στοιχεία δεν είναι γνωστά.

